

Caspar Matthäus Müller

**Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Caspar Matth. Müller, I.U.D.
Et Moral. P. P. Ad Exequias Quas Filiolo Lectissimo Joachimo Alberto Kleinio
Parentes Moestissimi Hodie Parant, Cohonestandas Omnes Omnium ordinum
Cives Academicos ... invitat : [P.P. Rostochii sub sigillo Rectoratus A. 1700. d. 8.
Febr.]**

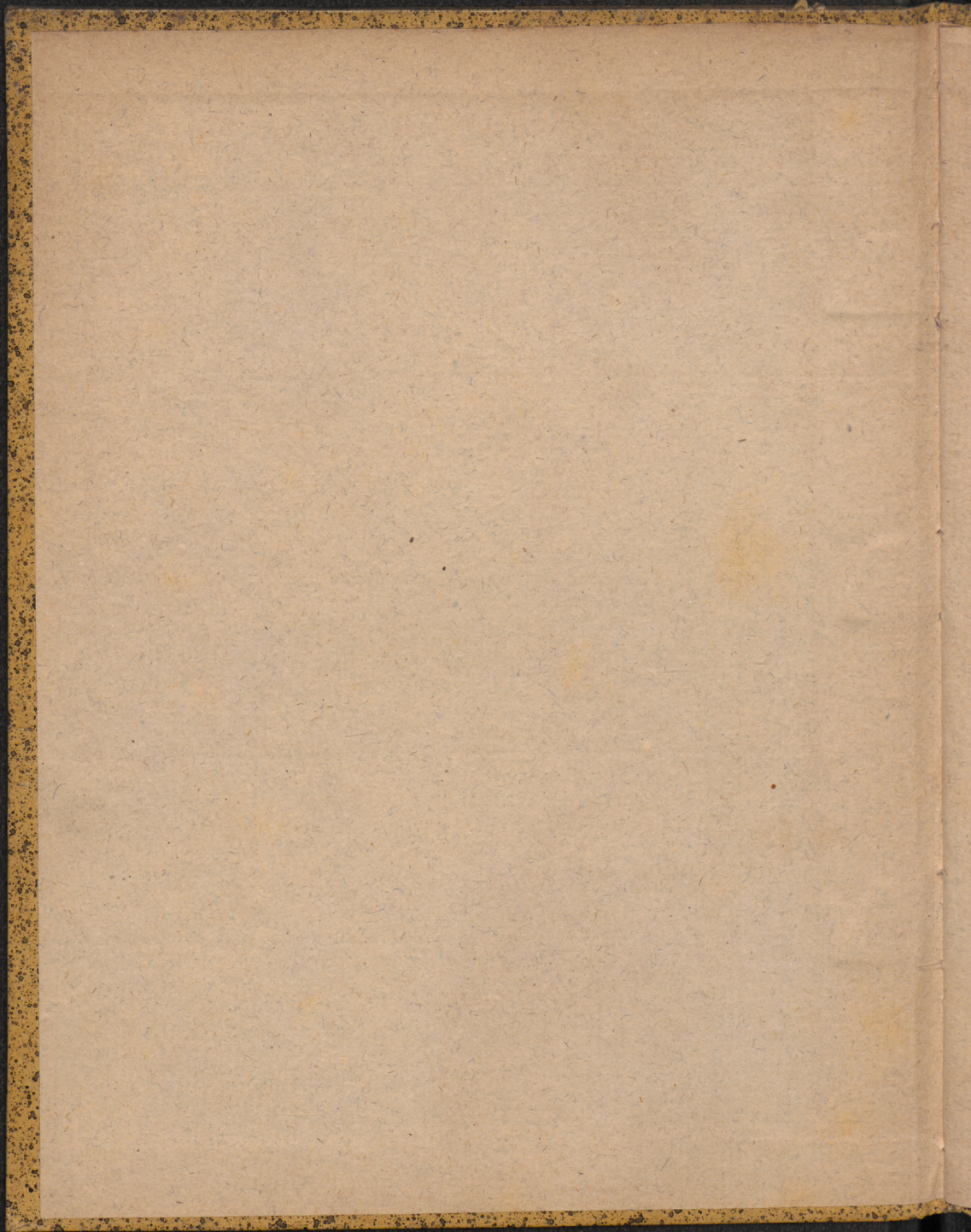
Rostochi[i]: Weplingius, [1700]

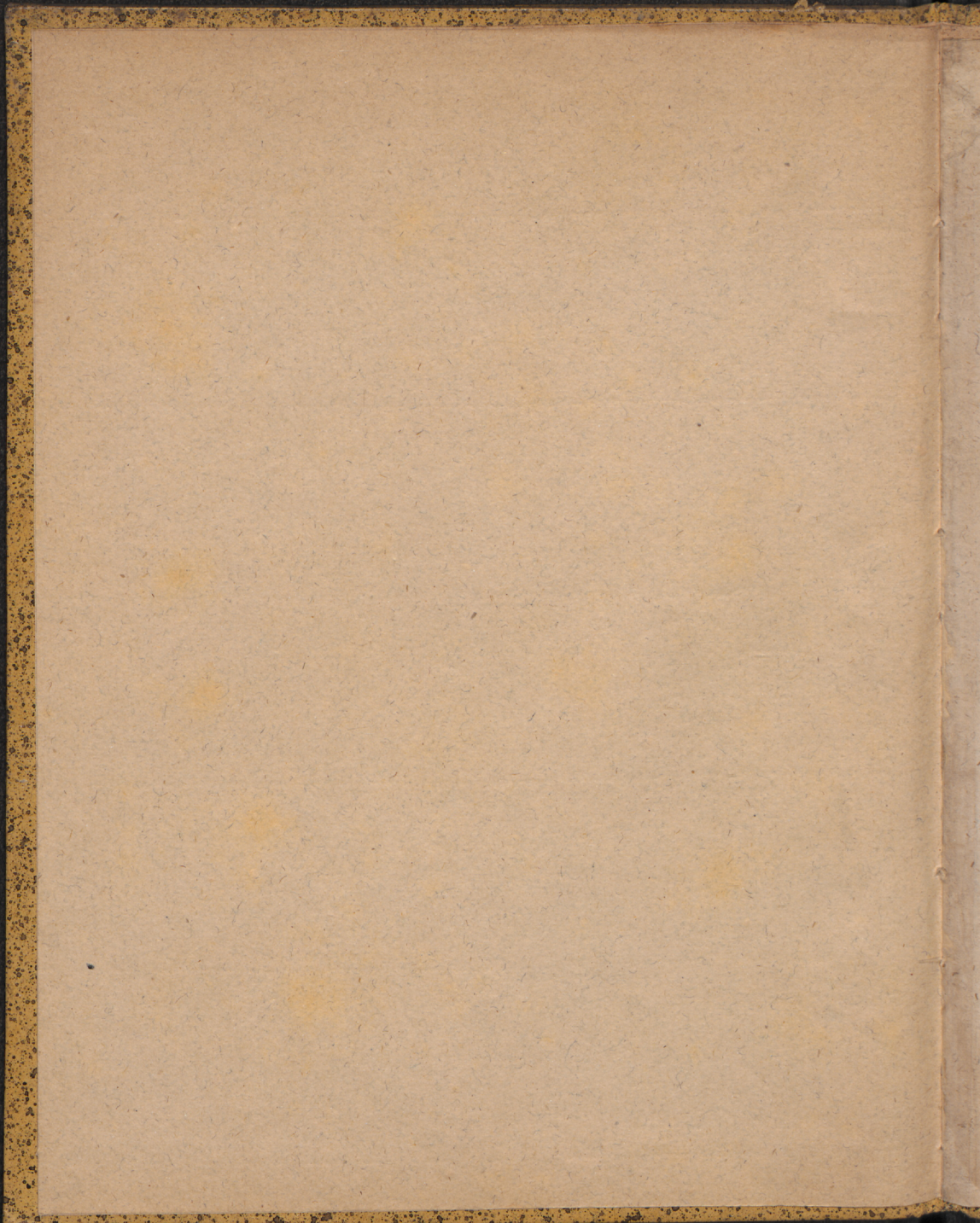
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn771558279>

Druck Freier Zugang

Müller, C. M.,
in J. A. Klein.
R. 1700.

PROGRAMMA

2VO

RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

CASPAR MATTH.
MÜLLER,

J. U. D. ET MORAL. P. P.

AD EXEQVIAS

QVAS

FILIOLO LEGTISSIMO

JOACHIMOAL:
BERTO KLEINIO

PARENTES MOESTISSIMI HODIE PARANT,
COHONESTANDAS

*Omnes Omnium ordinum Cives Acade-
micos officiosè & amanter
invitat.*

Rostochl,

Typis JOH. WEPPLINGII, Univ, Typogr.

Ominem ob ex-

celsam conditionem

& præclara cum corporis

tum animi bona, quibus cu-

mulatè DEUS OPTIMUS

MAXIMUS ipsum beavit,

longè cæteris præstare ani-

mantibus, ut inde animal

longè nobilissimum & ma-

gnum hujus mundi miracu-

lum vocari non immeritò possit, nemo sanæ mentis

facile diffiteri potest. Si enim paulo altius & ab ipsis

originis suæ primordiis eum contemplari animam

inducimus, tanta ejus præstantia, ut veteres, quoties-

cunqve ad hanc se applicarunt meditationem, homi-

nem nec admirari satis, nec pro meritis extollere

potuerint. A sapientissimis Ægyptiorum eum ad-

mirandum animal appellatum fuisse, memoriæ pro-

di um

ditum est: ab aliis miraculorum miraculum, *μνε-
ρομω*, ac Compendium hujus univ^{er}si, item Rex &
Caput omnium visibilium Creaturarum: Qvam con-
decentem & erectam ei natura tribuit corporis statu-
ram? de quo Poëtarum felicissimus:

*Pronaq; cum spectent animalia cætera terram,
Os homini sublime dedit, cælumq; tueri
Jussit, & erectos ad sidera tollere vultus.*

Quid caput in vertebrais suis mobile? Quid oculi
cristallini altumqve petentes? Manus & pedes agi-
les? Omnia membra in mutuam adiutorium apta
& nexa? Verba deficiunt in exteriori illa corpo-
ris formâ describenda. Quid de interioribus animi
dotibus dicendum? Quæ mens illa nostra? quam
celeris in eâ cogitatio momentô citius omnia percur-
rens? Hâc quicquid est in universitate rerum perlu-
strare, omnia contemplari, amplissimum hoc am-
phitheatrum, & quicquid in eo est, concipere possu-
mus. Si ad pristinum illum hominis statum, in
quo primitus à DEO constitutus est, respicere liceret,
singularibus, ac planè excellentissimis ille donis, si-
cut nos antiquissimus ac divinitus inspiratus ille re-
rum scriptor Moyses hac de re edocet, fuit instructus
ac ornatus: In ipsius intellectu sicut alterum solis
lumen, emicuit præclarus ille fulgor divinæ sapientiæ
& veritatis, & in voluntate candor justitiæ ac sancti-
tatis, ita ut jure meritoq; ad imaginem DEI conditus di-
ci potuerit. Statum hunc longè felicissimum, quem
aliàs statum integritatis ac innocentie dicimus, à tergo

(ut

(ut alia nunc non attingam bona) comitabatur im-
mortalitas, ut perpetè homo vitæ usu frui, & tandem
suo tempore terrenam hanc vitam cum illa cœlesti om-
nium omnino dolorum expers commutare potuif-
set. Annon verò hæc est insignis hominum præstan-
tia? permagna hominum felicitas? Est quidem,
fatetur quilibet; Superesse verò, eâque integrâ &
salvâ uti licere quilibet, credo, totò exoptat pecto-
re; Sed minus brevis fuit proh dolor! hic inno-
centiæ & integritatis status. Utinam aut minor Di-
aboli invidia, serpentisque calliditas, aut major Ada-
mi erga DEUM obedientia, ac divini mandati rumi-
natio fuisset, sic felicitate illâ, in quâ collocatus erat,
non excidisset; At prævaluit Satanæ odium, præva-
luit præcox honorum ambitio, prævaluit inobedi-
entia & prævaricatio. Lapsus est primus homo. Vah!
lapsus est, & omnem posteritatem in eandem secum
pertraxit calamitatem & miseriam, adeò ut homine
sicut antè eo nihil fuit felicius, nunc vix quid mise-
rius sit & infelicius: Amisit miser imaginem divi-
nam concreatam, amisit immortalitatem: Hæc est cer-
tissima illa origo mortis & omnis miseriæ humanæ,
lapsus sc. primorum Parentum. Ita hac de re edoce-
mur ab ipso Spiritu S. Rom. 5. v. 12. sc. per unum homi-
nem peccatum in mundum introiisse & per peccatum
mortem, & sic in omnes homines mortem transiisse.
Hem! quorsum abierunt res nostræ? deperdita est
planè primi hominis excellentia, ex immortalibus
mortales facti sumus: adeò ut inevitabilis nobis
nunc incumbat moriendi necessitas. Vita nostra ho-
die

die est brevis, est misera: Nubeculae instar cito dissolvitur: Nive citius dilabitur: *Brevis*, inquit Cicero, nobis vita data est, at memoria bene reddita vita sempiterna, qua si non esset longior, quis esset tam amens, qui maximis laboribus & periculis ad summam laudem gloriamque contenderet? & alibi idem ait, an id exploratum cuiquam potest esse, quomodo se habiturum sit corpus, non dico ad annum, sed ad vesperam. Quod Venusinus ille vates ita exprimit:

*Quis scit an adiciant hodierna crastina summa
Tempora Dei superi* & *Virgilius:*
*Stat sua cuique dies, breve & irreparabile tempus
Omnibus est vita*

Sed quid ab Ethnicis hujus rei petuntur testimonia: ex ipsa Scriptura Sacra satis de eo instituti sumus; Ventus est vita nostra, transit sicut nubes, transit velocius, quam a Textore tela succiditur *Job. 7. 6. 7: 9.* Est umbra *Job. 8. 9.* transit velocius quam cursor *Job. 9. 25.* Haec est hodie vita nostra, vix eo nomine digna. Saepissime contingit, ut qui vix vitam sunt ingressi, eam rursus egredi jubeantur, & vix hic se vixisse sentiant, quibus non datur suos, ex quibus nati sunt, novisse parentes, quos Manilius verè describit: *Nascentes morimur finisque ab origine pendet, Fata enim, quod Seneca habet, non servant ordinem inter senes & juvenes,* sed quoscunque mors capit

capit, rapit: Exemplo proh dolor! suo brevitate vitæ
comprobat Lectissimus Filiolus JOACHIMUS ALBER-
TUS KLEIN qui postquam d. 22. Nov. a. p. natus d. 2.
Febr. h. a. ex hac vita decessit; Facile omnes creditis,
G. O. O. H. magnam satis spem de parvulo quamvis fi-
lio, quem per sacrum lavacrum Christo statim postquam
natus est, tradiderunt, concepisse, quem nunc mortuum
lugent, parentes mœstissimos: Luges hunc Filiolum tu-
um VIR Prænobilissime, Consultissime atq; Excellen-
tissime DN. JOHANNES KLEIN J. U. D. & Professor
Pandect: Celeberrime, Consistorii Ducalis Director Gra-
vissime, Fautor, Collega atqve Compater æstimatissi-
mè, nec minori tristitiâ affectam scio Matrem, quem ho-
die terræ mandamus, Filioli, Fœminam omnibus Se-
xum hunc decorantibus virtutibus conspicuam HE-
LENAM GERDES, & omni virtutum genere præ-
ditam aviam paternam ANNAM Schmides / Ci-
vis olim hic primarii filiam: Cæteri Majores, inter
quos avus Paternus, VIR Prænobilissimus Con-
sultissimus atqve Excellentissimus, DN. CHRISTI-
ANUS KLEIN, J. U. D. & in hac nostra Academia
Institut: Profess: Celeberrimus, ut & Avus Maternus
VIR itidem Prænobilissimus, Consultissimus atqve
Prudentissimus DN. MARTINUS CHRISTOPHO-
RUS GERDES, J. U. D. & Consul. Gustroviensis,
ac Dicafterii Ducalis Mecklenburgici Assessor gravis-
simus: nec non Avia Materna Fœmina Nobilissima
MARGARETHA de BROEMSEN, Generosi
atqve Nobilissimi DN. ANDR. ALBERTI de
BROEMSEN Patricii Lubecens. Gravissimi Proa-
vi

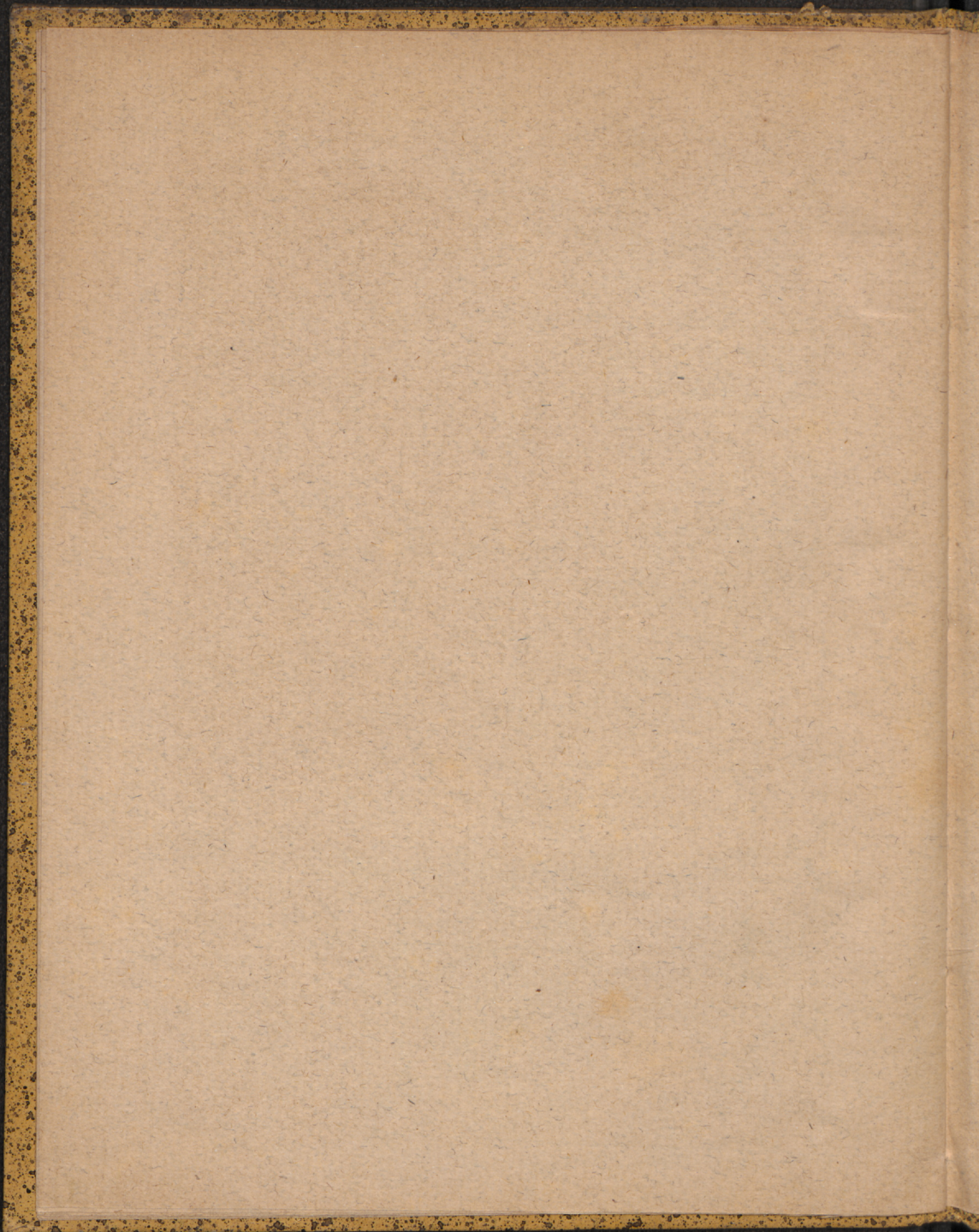
vi filia jam sine luctu cœlestibus fruuntur gaudiis;
Sed & vos qui superstites estis Parentes, nolite luge-
re? Filium amisimus, dicitis, quis non lugeret? excitat
sane dolorem, excitat luctum à natura inditus erga
liberos amor parentum, quorum illi quasi partes cen-
sentur: est ille amor tam efficax, ut Bruta quoque
ejus tangantur sensu. Pelicano, dum pullis escam
subministraturus proprio pectori rostrum infigit,
nonnemo hanc epigrammē dedit; VISCERA, VI-
SCERIBUS: & de Ciconia legitur, quod cum pullis
suis igne perire maluerit, quam sola superesse, infi-
gni eapropter Epigrammate laudata ab Hadr. Jun.
quod refert Dn. Becm. in Polit. Parall. c. 8. §. 3. si hoc
in brutis, quis nisi nominatenus tantum homo, non
amaret natos? aut amissos non fletet? cum pu-
tatva filii Josephi mors Jacobo nunciaretur, scissis
vestimentis, sacco tegebat corpus, nec solatium ad-
mittere volebat Genes. c. 37. v. 34. Idem de Davide legi-
tur, quod luctu insigni mortem filii degeneris sit prose-
cutus, ut alia nunc taceamus exempla: Sic est. id ope-
ratur amor Parentum; quare nec Vobis PAREN-
TES Mœstissimi vitio verti poterit, ubi filium luge-
tis amissum: ex morte Filiolæ Lectissimæ inflic-
tum vulnus vix cicatricem duxerat, & En! refricat Mors
Filioli: quis non lugeret? Sed compescite dolorem; non
amisistis Filiolum! Præmisistis. Quem cupitis, inveni-
etis: brevis est mora: Discessit Filiolus Vester: Sed
unde? ex mundo i. e. miseriarum valle, has commu-
tavit cum æternis, infinitis & veris gaudiis, illis per-
petuò fruaturus; quis invideret? non invidetis: Scio:
dura

dura tantum, quæ deploratis, videntur fata : sed videntur tantum. Ad sidera volvunt. Adversis irruentibus separatur à terra fidelis anima, & cœlo fit proxima. Ô dulcia fata : Imo DEUS quando permittit aut facit ut in tribulatione aliqui simus, etiam tunc misericors, est, non enim alimentum subtrahit, sed desiderium movet: Nos interim C. O. O. H. gratissimum exhibebimus parenti mœstissimo officium, si, ubi hodie corpus terræ mandandum, frequenti præsentia deductionem ornaverimus, sic faciemus quod officii à nobis exigit ratio.

P. P. Rostochii sub sigillò RECTORATUS A. 1700. d. 8. Febr.

Conventus fiet in æde Mariana hora prima pomeridina.

GUSTAV KOCH
Buchbinderei
ROSTOCK

die est brevis, est misera: Nubeculae instatur: Nive citius dilabitur: *Brevis, in nobis vita data est, at memoria bene sempiterna, qua si non esset longior, quam amens, qui maximis laboribus summam laudem gloriamque contem* alibi idem ait, an id exploratum cuius esse, quomodo se habiturum sit corpora ad annum, sed ad vesperam. Quo ille vates ita exprimit:

*Quis scit an adiciant hodierna cras
Tempora Dei superi
Stat sua cuique dies, brevis et irreparabilis
Omnibus est vitae*

Sed quid ab Ethnicis hujus rei peritia: ex ipsa Scriptura Sacra satis de eo videmus; Ventus est vita nostra, transit velocius, quam a Textore tela sumitur. 7. 6. 7. 9. Est umbra Job. 8. 9. transit velociter Job. 9. 25. Haec est hodie vita nostra nomine digna. Saepissimum contingit, ut qui sunt ingressi, eam rursus egredi jubeantur se vixisse sentiant, quibus non datur suos nati sunt, novisse parentes, quos Macrobius describit: *Nascentes morimur finisque abire, fata enim, quod Seneca habet, non diem inter senes et juvenes, sed quoscumque*

